

Mer enn 35 år med feil energipolitikk.

Oljen er en ressurs som fra første stund har blitt betraktet som en vare. Vannkraften ble betraktet som en ressurs til i 1990, da ble energiloven endret og fra da av ble også strøm en vare.

I lovgivingen er det også slått fast at disse ressursene er Fellesskapets.

Men energi er både en ressurs og en vare. Det gjelder å skille på når den er ressurs og når den er en vare.

I Norge er energi en ressurs, ikke en vare. Her har politikken feilet når den har betraktet ressursen som en vare nasjonalt! For Fellesskapet er energien en ressurs som Fellesskapet skal ha tilgang til til lavest mulig pris. I denne sammenhengen skal den ikke skattelegges.

Vi lever i et arktisk område i verden og trenger mye billig energi for at samfunnet / fellesskapet skal fungere best mulig.

Nå selges råoljen på det internasjonale markedet og pengene setts inn i oljefondet. oljefondet har en avkastning som det meste reinvestres i fondet. I 2002 bestemte Stortinget at ikke mer enn 3% av avkastningen kunne benyttes i statsbudsjettet, det ble kaldt handlingsregelen. Det var klart at dersom det ble benyttet til løpende utgifter så ville det ha uheldig effekt på den økonomiske utviklingen. Det var en tabbe at det ikke ble vedtatt brukt til engangs investeringer, som å bygge infrastrukturer i landet. Eks tog til Troms og Finnmark. Bedre veier. Strømlinjer, billig energi / drivstoff. / gass til bruk i Norge..

Salg til utlandet, da er energien en vare!

For å få til dette må all vannkraft og olje basert energiproduksjon og distribusjon i landet overtas av staten.

Det som sies her må reflekteres i lovgivingen. Handlingsregelen bør reguleres i lov.

Klimapolitikken er feil og må avvikles. CO2 skaper ikke energi i atmosfæren. Varmer ikke opp.

Politikerne uansett tilhørighet politisk må forstå dette og sørge for at energipolitikken legges om.

I energipolitikken er energien en ressurs nasjonalt og en vare internasjonalt.